

JULEMØTE 18.12.2015.

Tekst/foto: Magnus Trønningdal

Når vi teller med 4 gjester, utgjorde forsamlingen på dette tradisjonelle julemøte 26 personer. Alle glade til sinns og med forventninger om en hyggelig inngang til årets store høytid. I foajeen ble vi servert sprudlevann (med og uten) i glassene som velkomsthilsen, og i teatersalongen forsynte vi oss av kaffe/te og julekaker samt konfekt donert av Frelsesarmeen. En behagelig summing av nystemte røster dannet bakteppet, før president Toril kunne vise frem et nypusset presidentkjede og ønske velkommen.

Skikken med å tenne lys i adventstaken er omkring 100 år gammel. Toril foredro Inger Hagerups "Så tenner vi et lys i kveld," med et vers for alle fire lysene. Hun leste også med innlevelse en koselig julefortelling av Alf Prøysen. Presidenten betjente videre pianoet under avsyngingen av julesangene. Flott levert. Et hyggelig musikalsk innslag underveis sto to unge gutter for, begge elever ved Kulturskolen: Espen, trompet og Thomas, saksofon. En stolt bestefar, Herbjørn Ulriksborg, smilte anerkjennende. Deres mor stilte også opp. Guttene fremførte et par egne nummer ved siden av å spille med i julesangene. Stor applaus og gaver fra presidenten. Jo, det gror blant de unge.

Tradisjonen tro leste Gunnar juleevangeliet, Lukas 2,1-20. og tok oss med på en reise ved denne inngangen til årets store høytid. Vi var så heldig at vi fikk låne Gunnars manuskript, slik at vi har med det meste av hans innholdsrike og tankevekkende kåseri.

- Julaften er den store dagen i vår julefeiring, begynte Gunnar. Da samles folk i hjemmene. Da fylles kirkene mange ganger (fire i domkirka). Likevel er det mange som må snu i døra fordi det er fullt. De som er heldig får med seg det primære i julefeiringa. Andre ting som må være med er julesangene. Disse lærte vi tidlig som barn, og begynte å synge dem i skolen lenge før jul. Alle versene var med. Spesielt likte vi å synge "Å jul med di glede" og "Eg er så glad kvar julekveld". I voksen er jeg blitt spesielt glad i "Det hev ei rose sprunge" eller "Mitt hjerte alltid vanker". Juletreet hører også med i feiringa. Første gang vi hører om det er på 1600-tallet i Strasbourg. Da var det snakk om å stille opp bartrær i private hjem. I vårt land ble juletreet vanlig først i andre halvdel av 1800-tallet og i starten på 1900-tallet. Symbolikken er bartreet som evig grønt – det evige livet som ble brakt til jorda av barnet i krybben. I gamle dager sto treet alltid på en korsformet fot. Livets tre og korsets tre hører sammen. Biskop Berggrav filosoferte litt over dette:

"Er det ikke nettopp det deiligste ved julefesten at da slipper vi å tenke på noe av alt det triste? Ja, det er nettopp det underlige ved julen at korset er dekket, skjult under gaver – gaver til oss. Ikke kors og grav er her forenet – som det er menneskelivets lov eller – mens kors og gaver. Og barna, de ser bare gavene, de har lov til det. Men vi voksne, vi ser vel at den største, den som gir fred til bytte for frykt, at den som skaper glede hvor det før var forferdelse, den gave ligger innerst, den ligger i korset".

Lysene på juletreet er et naturlig uttrykk for glede og fest. De skal minne oss om som ham som er verden sitt lys. Og stjerna i toppen skal minne oss om stjerna som ledet de vise menn til krybba i Betlehem. Julekrybba er et viktig symbol som er blitt brukt i den katolske kirka helt fra 1200-tallet. Sjøl kjøpte Gunnar ei julekrybbe i Bethlehem i 1995, og den brukes hver jul. Den har sauer, gjeterne, vismenn, Maria, Josef og Jesusbarnet. I fjor på julemøtet snakket han om veien til Betlehem, en pilegrimstur som fulgte den veien Maria og Josef fulgte fra Nasaret. I mars 2015 gikk Gunnar denne pilegrimsturen, og gjør forfatteren Erling Rimehaugs ord til sine, slik han har beskrevet den siste etappen på turen:

"Morgensola varmer veggene på et falleferdig murhus. Noen skrantete oliventrær vokser langs en nedrast steinmur. I det pistrete graset ligger tomme plastflasker. Men vi er på Betlehemsmarken. På jordet bortenfor oss går en gjeter med sauene sinne. På åsen i vest skimtes barnet på Fødselskirken – bygd over grotten der gjeterne i sin tid skal ha funnet en ung mor og hennes nyfødte barn. Derfor er det så sterkt å synge "Deilig er jorden" her. Vi er pilegrimer, og den gamle pilegrimssangen har vi sunget fra Nasaret til Betlehem. Vi har gått gjennom fagre riker på jorden – og målet vårt har vært stedet der himmelen lot seg føde. Nå er vi snart framme. Stedet slekt skal følge slekters gang. En bestefar kan ikke synge denne strofen uten at bildet av barnebarna stiger fram for det indre øyet. Samtidig kjenner jeg en svak pust fra de som gikk foran meg, foreldre og besteforeldre.

Jeg hører til i en lang kjede – en kjede som skal fortsette lenge etter at jeg er borte herfra. Men kjeden går også bakover gjennom århundrene, tilbake til det unge paret som en gang vandret de lange og strabasiøse milene fra Nasaret. Vi har gått i deres fotspor. Vi hører sammen med dem gjennom barnet som de bar med seg over de steinete åsene og ned de bratte bakkene. Gjeteren med saueflokken er borte er nesten tidløs. Han kunne vært en av dem som satt og varmet seg ved bålet da det uhørte skjedde at en engel brøt seg inn i vår tilværelse. Denne natta har jeg ligger under stjernene utenfor Betlehem. De tittet så vidt fram gjennom et tynt slør av skyer. Orion, Sirius og Aldebaran blinket ned i soveposen min. De samme som jeg ser i Norge. Og de samme som gjeterne stirret opp på for to tusen år siden. Jeg ligger og prøver å fornemme tonen fra himmelen. Fred over jorden. En frelser er født. Kan det virkelig være her det lød?

Jeg vet at bare noen kilometer unna har det nettopp i disse dager vært guttunger som har tatt kniven i hånden for å få utløp for sitt hat og sin trang til å utrette noe, som har fått sitt knapt begynte liv brutalt avsluttet av kulene. Jeg kan fornemme alle soldatfotter som har marsjert over denne jorda, alle våpen som har vært brukt akkurat i disse traktene. Finnes det en plett på jorda mindre preget av fred? Likevel – eller nettopp derfor – kjennes det riktig å synge pilegrimssangen her. Det gir mening å knytte seg til kjeden av slekter og synge tonen fra himmelen. Den som aldri skal forstumme. Vi føler at Gud har forlatt oss i denne verdens mørke. Men nå får vi vite at Guds velbehag er hos menneskene, at han er kommet til oss som frelser og barn, Fryd deg menneske. ” (Her avslutter forfatteren).

Alle vi som var til stede vil minnes årets julemøte med glede. Det var hyggelig prat ved bordene, kakene smakte som de skal, fin sang og musikk fylte rommet og juleinnsamlingen innbrakte kr. 3.015,- som denne gang gikk direkte til Frelsesarmeen. Pengene har tidligere blitt overlevert til menighetspleien i kirka, men siden den driften nå er avviklet ble det i samråd med Gunnar bestemt å gjøre det på denne måten. Det passer godt siden klubben har sitt faste engasjement ved julegrytene på torget. Vi ble også minnet om konserten med Fuglset Mannskor i Røvik kirke, den 7. januar 2016.

Helt til slutt reiste alle seg og istemte ”Deilig er jorden”. Jo, nå kan jula komme!

Velkommen i hus

Styret har oversikten

Samling i salongen

God stemning

Einar m/Anne fra Oslo

President Toril åpner

Musikantene Espen og Thomas

Mor og bestefar på flankene

En lyttende skare

Kirkens menn, Svein og Gunnar

Det telles

Det synges